

RIKSDAGENS
STATSUTSKOTTHelsingfors
den 1 februari 1991
Utlåtande nr 10

Till Grundlagsutskottet

Grundlagsutskottet har genom en den 13 september 1990 daterad skrivelse i enlighet med riksdagens beslut begärt utlåtande av statsutskottet om regeringens proposition nr 73 med förslag till ny självstyrelselag för Åland. Dessutom har grundlagsutskottet genom skrivelsen begärt utlåtande av statsutskottet om rdm. Janssons lagmotion nr 44 med förslag till självstyrelselag för Åland.

Statsutskottet har behandlat ärendet närmast med tanke på revideringen av det finansiella systemet mellan riket och landskapet Åland samt propositionens ekonomiska verkningar.

I propositionen ingår ett förslag till ny självstyrelselag för Åland. Enligt lagförslaget utvidgas Ålands självstyrelse på lagstiftningens, förvaltningens och den offentliga ekonomins område.

Lagförslaget upptar ett flertal reformer som betonar landskapets självstyrelse och den åländska befolkningens särställning. Arv som enligt lag tillfaller staten skall enligt förslaget tillfalla landskapet. Likaså tillkommer skattefrihet och därmed jämförbara förmåner landskapet på samma sätt som fallet är i fråga om staten i riket.

Utgångspunkten för revideringen av det finansiella systemet är att staten såsom hittills skall uppbära sina egna skatter i landskapet. Regeringen föreslår inte någon ändring i landskapets behörighet i fråga om beskattningen. Regeringen föreslår att den nuvarande ordningen, som bygger på en ordinarie avräkning och extraordinarie anslag, skall ersättas med ett system som är enklare och överskådligare och som samtidigt markerar landskapets ekonomiska självständighet.

Stadgandena om landskapets ekonomi föreslås ingå i 7 kap. självstyrelselagen för Åland. Enligt lagförslagens 44 § fastställer lagtinget budget för landskapet. Den innefattar landska-

pets samtliga inkomster och utgifter. Enligt lagförslagens 18 § 5 punkt har lagtinget lagstiftningsbehörighet i fråga om landskapet tillkommande tilläggsskatt på inkomst och tillfällig extra inkomstskatt, landskapet tillkommande närings- och nöjesskatter, grunderna för avgifter till landskapet och kommunerna tillkommande skatter.

Enligt lagförslagens 45 § tillförs landskapet för att utgifterna för självstyrelsen skall bli täckta årligen av statsmedel ett avräkningsbelopp som fastställs vid en särskild avräkning. Avräkningen verkställs årligen i efterhand för varje kalenderår och på avräkningsbeloppet betalas årligt förskott. Enligt lagförslagens 46 § beräknas avräkningsbeloppet så att de i statsboks slutet för respektive år redovisade inkomsterna med undantag för upptagna nya statslån multipliceras med ett visst relationstal, dvs. avräkningsgrunden. Avräkningsgrunden är enligt lagförslagens 47 § 0,45 procent.

Avräkningsgrunden kan ändras då vissa i lagförslagens 48 § angivna förutsättningar föreligger. Avräkningsgrunden kan höjas eller sänkas. Om ändring av avräkningsgrunden stadgas i rikslag med lagtingets bifall. Landskapet skall fritt kunna besluta om användningen av avräkningsbeloppet inom ramen för sin egen budget.

Lagförslagens 49 § innehåller stadganden om s.k. skattegottgörelse. Överstiger den i landskapet för ett skatteår debiterade inkomst- och förmögenhetsskatten 0,52 procent av motsvarande skatt i hela riket, tillkommer det överstigande beloppet landskapet i form av skattegottgörelse. Under de förutsättningar som nämns i lagförslagens 51 § kan landskapet dessutom beviljas särskilda bidrag.

Enligt lagförslaget i regeringens proposition kan obligationslån och andra lån tas upp såväl i hemlandet som utomlands för landskapets

behov. För upptagande av lån utomlands skall samtycke av republikens president inte längre krävas. Dessutom skall landskapet få särskilda bidrag ur statens medel under sådana exceptionella förhållanden som nämns i lagförslaget 51 §.

Ålandsdelegationen skall såsom för närvarande behandla ekonomiska angelägenheter som gäller landskapet och riket. Enligt lagförslaget 55 § är landshövdingen eller någon annan som har förordnats av republikens president efter överenskommelse med lagtingets talman ordförande i Ålandsdelegationen. Till ledamöter i delegationen utser statsrådet och lagtinget vardera två personer och suppleanter för dem. Delegationen är beslutför endast såsom fulltalig. Enligt lagförslaget 56 § 3 mom. hör det till delegationens uppgifter att verkställa den ovan avsedda avräkningen, fastställa skattegottgörelsen och bevilja särskilda bidrag samt fastställa förskottet på avräkningsbeloppet. Beslut av delegationen i ovan avsedda frågor stadfästs emellertid av republikens president. Om ett beslut lämnas utan stadfästelse, skall ärendet hänskjutas till delegationen för ny behandling.

Det föreslagna finansiella systemet blir enklare speciellt av den anledningen att grunden för den ordinarie avräkningen har fastställts på förhand. Både staten och landskapet kan på förhand i stort räkna ut såväl förskottsbeloppet som det slutliga avräkningsbeloppet. I fråga om den ordinarie avräkningen leder det föreslagna systemet inte till någon ökning av procenttalet jämfört med medelvärdet för de ordinarie och extraordinarie anslagen beräknade enligt 1975—1988 års nivå. Enligt regeringens proposition kommer markbeloppet emellertid att stiga jämfört med de senaste åren.

Det föreslagna nya finansiella systemet ökar i princip inte landskapets disponibla medel jämfört med vad landskapet enligt det gällande systemet får i form av ordinarie och extraordinarie anslag. De nya verksamhetsområdena, som övertagandet av postväsendet, tillför landskapet mer medel, men samtidigt ikläder sig landskapet ansvaret för kostnaderna. Statens ansvar för dessa kostnader upphör, varför de totala ekonomiska verkningarna inte torde förändras. Lagförslaget i regeringens proposition påverkar inte direkt ekonomin i de åländska kommunerna.

I lagförslaget i lagmotion nr 44 föreslås att avräkningsgrunden skall vara 0,48 procent.

Utskottets ställningstaganden

1. Bakgrundsfaktorer

Den huvudsakliga motiveringen för det föreslagna finansiella systemet har varit att skapa en friare ordning i fråga om användningen av statsanslagen utan någon detaljgranskning av landskapets utgifter i förhållande till statens motsvarande uppgifter. Det föreslagna systemet underlättar avräkningens behandling hos granskningsmyndigheterna.

I propositionens motivering anförs omständigheter som bör beaktas vid beräkningen av den föreslagna avräkningsgrunden. Uppgifterna är till denna del så till vida bristfälliga att av dem inte framgår alla statliga understöd och bidrag. Dessutom saknas uppgifter om indirekta skatter och avgifter.

Bl.a. på grund av svårigheterna att tillförlitligt utreda skatterelationen föreslog den 1979 tillsatta parlamentariska Ålandskommittén som avräkningsgrund det årliga anslag av statsmedel som under åren 1978—1982 hade tillförts landskapet i form av ordinarie och extraordinarie anslag. Den valda tidsperioden ansågs representera en normal period. Tiden efter 1982 beaktades inte eftersom beredningen av revisionen av självstyrelselagen kunde tänkas inverka på de årliga ekonomiska uppgörelserna efter 1982. Vid den fortsatta beredningen av propositionen har det dock beaktats att inkomsterna enligt statsbokslutet har ökat kraftigt under de senaste åren. Ökningen har beaktats så att den av Ålandskommittén föreslagna avräkningsgrunden, dvs. 0,48 procent har sänkts till 0,45 procent. Fastän relationstalet är lägre än vad kommittén föreslog kommer avräkningens markbelopp dock att stiga.

För perioden 1978—1982, som låg till grund för Ålandskommitténs beräkningar, är avräkningsgrunden 0,48 procent. Om man beaktar de statliga anslag som erhållits efter 1982 är relationstalet 0,46 procent för perioden 1975—1984 och 0,44 procent för perioden 1978—1988.

Mot bakgrund av de ovan nämnda relationsmedeltalen och med beaktande av statsbokslutets utveckling de senaste åren föreslår regeringen att avräkningsgrunden skall vara 0,45 procent. Om 1989 års statsbudget läggs till grund skulle avräkningsbeloppet uppgå till nästan 597 miljoner mark. Enligt preliminära kalkyler kommer avräkningsbeloppet för 1989

att vara drygt 462 miljoner mark. För år 1989 skulle förslaget alltså ha inneburit en ökning med knappt 135 miljoner mark. Ökningen motiveras med att avräkningsbeloppet av ovan anförda orsaker varit för lågt under de senaste åren samt med att förslaget innebär ökade utgifter för landskapet.

2. Synpunkter som stöder de åländska självstyrelsemyndigheternas krav

De åländska självstyrelsemyndigheterna har uppgett att de önskar att den nya självstyrelselagen skall säkerställa att de skatter och avgifter som återförs till Åland räcker till för att framdeles täcka de åländska behoven med beaktande av särförhållandena, nya uppgifter, föränderliga behov samt kostnader som föranleds av stärkandet och utvecklandet av självstyrelsen.

När ekonomin nu förmodligen är på väg mot en lågkonjunktur kan det konstateras att speciellt åren 1989 och 1990 var exceptionella, och de kan inte läggas till grund för fastställande av de åländska utgifternas kommande nivå.

Det finns många orsaker till den ökning om 135 miljoner mark av de kalkylerade inkomsterna som anförs i propositionens motivering. Skillnaden uppstår genom jämförelsen med år 1989 då statens inkomster ökade kraftigt, budgeten belastades av åtgärderna i syfte att främja sysselsättningen, investeringar i forskning och teknik samt i andra jämförbara utgifter. Samtidigt var investeringarna i motsvarande behov på Åland små till följd av högkonjunktturen. Enligt den gällande självstyrelselagen skulle dessa ackumulerade behov finansieras med s.k. extraordinarie anslag, men denna möjlighet står inte längre till buds då den nya självstyrelselagen träder i kraft. Den härav orsakade förlusten uppgår till ca 30 miljoner mark per år. I det föreliggande lagförslaget överförs förvaltningsuppgifter från staten på landskapet med en kostnadseffekt om ca 30 miljoner mark per år.

Enligt självstyrelselagens principer ankommer det på landskapet att främja näringarna. Handelssjöfarten är landskapets basnäring. Enligt vissa bedömningar är dess betydelse för Åland lika stor som skogsindustrins för hela landet. Därför är stödet för handelssjöfarten i landskapets budget relativt betydelsefullt (1991: 7,6 milj. mk), medan det har ringa betydelse i rikets budget (80 milj. mk).

Det i propositionen föreslagna anslaget som motsvarar 0,45 procent räcker inte till för Ålands behov och ej heller för att utveckla självstyrelsen. Det bör också understrykas att möjligheterna att rationalisera förvaltningen är mindre på Åland än i riket eftersom Åland inte kan uppnå de förmåner som en produktion i stor skala medför.

Mot denna bakgrund har de åländska självstyrelsemyndigheterna varit av den åsikten att en andel om minst 0,48 procent av statens inkomster, med undantag av nya lån, är oundgänglig, rättvis och skälig.

3. Synpunkter som talar för propositionen

Ett centralt argument som anförts av självstyrelsemyndigheterna i landskapet Åland har varit att avräkningsbeloppet borde vara tillräckligt stort för att kunna tillgodose de växande behoven i landskapet. En av de centrala principerna i föreslagna nya självstyrelselagen är emellertid att landskapet har en självständig budgetmakt och ett självständigt budgetansvar. Detta innebär att också landskapet måste rätta sin utgiftsstat efter de ekonomiska ramarna och möjligheterna och ej heller landskapet kan dimensionera sina utgifter enligt utgiftsbehovet.

Det anförda tillväxtbehovet är för landskapets del i synnerligen hög grad detsamma som anförs i rikets budget för 1991. Syftet är att den hotande ökningen av arbetslösheten skall stävjas genom ekonomisk- och finanspolitiska åtgärder.

Avsikten är att rikets utgifter skall öka mycket långsamt. Genom en återhållsam utgiftspolitik inom den offentliga sektorn förbättras den öppna sektorns möjligheter att få arbetskraft och andra resurser. Det ovan sagda förutsätter att man uppnår nästan en nolltillväxt i fråga om rikets övriga utgifter.

I olika sammanhang har det hänvisats till landskapets ackumulerade investeringsbehov. I slutet av 1980-talet bromsades investeringarna också i riket (t.ex. byggnadsskatten) och det har uppstått ackumulerade behov. Inom ramen för Ålands självständiga budgeteringsbehörighet kan landskapet självt besluta om tillgodoseende av investeringsbehoven och om tidtabellen för investeringarna. Besluten påverkar bl.a. landskapets skuldsättningsgrad, något som skulle harmoniera med den självständiga ekonomiska beslutsbehörigheten.

Det har anförts att perioden 1978—1988 med tanke på den statsekonomiska avräkningen skulle ha varit "normal" och de sista åren av 1980-talet "exceptionella". Därför borde avräkningsbeloppen baseras på den genomsnittliga statsekonomiska avräkningen och de extraordinarie anslagen under ovan nämnda period. De offentliga intäkternas belopp och bokföringssättet varierar och det är i allmänhet inte skäl att betrakta variationerna som normala under en tidsperiod och som onormala under en annan. Tvärtom ju längre den tidsperiod är på basis av vilken avräkningsbeloppet uträknas desto representativare är den. I propositionen har den möjligheten beaktats att de avräkningsbelopp som har beräknats på grundval av koefficienten 0,45 procent inte längre är motiverade. Lagförslagets 48 § innehåller ett stadgande om justering av avräkningsgrunden.

Som ett argument som talar för en höjning av avräkningsbeloppet har anförts att landskapsförvaltningens nya uppgifter ökar utgifterna med ca 30 miljoner mark per år. Av propositionens allmänna motivering framgår att överföringen av uppgifter har beaktats vid beräkningen av avräkningsbeloppet.

Det har föreslagits att de ackumulerade behoven skall kunna finansieras med extraordinarie anslag. En sådan finansiering är emellertid inte på något sätt säker. Enligt 30 § självstyrelselagen kan extraordinarie anslag beviljas för "större engångsutgifter för bekostande eller understödande av anstalter eller inrättningar eller företag, vilka med avseende å planläggning och kostnadsberäkning kräva särskilt ingående behandling och vilkas finansiering icke sammanhör med den ordinarie budgetregleringen". Ålandsdelegationen beslutar om beviljande av extraordinarie anslag för respektive projekt. Under de senaste åren har de mest betydande extraordinarie anslagen beviljats för byggande av en hotell- och restaurangskola samt för landskapets elektrifieringsprogram.

Den senaste utvecklingen inom nationalhushållningen synes för rikets del förutsätta att den planerade utgiftsökningen för åren 1991—1995 inte kan genomföras på bästa möjliga sätt. Utgiftsökningen måste stävjas i större utsträckning.

Att avräkningsbeloppet binds vid statens inkomster och inte vid dess utgifter ändrar inte på det faktum att landskapet Åland måste iaktta samma återhållsamhet som riket i fråga

om sin utgiftsstat. Ökningen av landskapets ekonomiskpolitiska beslutsbehörighet innebär inte att landskapet kunde utvidga spelrummet inom sin utgiftsstat eller att landskapet kunde disponera över en väsentligt större del av statens inkomster än i genomsnitt före reformen. Finansministeriet har uppgett att det inte finner något skäl för att ändra den i propositionen föreslagna avräkningsgrunden.

4. Utskottets förslag

Hänvisande till de ovan anförda omständigheterna konstaterar statsutskottet att det inte är motiverat att ändra grundprinciperna i förslaget om rikets och landskapet Ålands ekonomi. Utskottet föreslår emellertid följande ändringar.

Enligt 30 § i den gällande självstyrelselagen för Åland är det möjligt att i situationer som närmare definieras i lagrummet av statens medel bevilja landskapet Åland ett anslag för extraordinarie utgifter. Utskottet föreslår att möjligheten att bevilja extraordinarie anslag skall bibehållas också i den nya självstyrelselagen.

Statsutskottet föreslår att i 48 § självstyrelselagen skall tas in ett stadgande om extraordinarie anslag som följer:

48 §

"Extraordinarie anslag

På framställning av lagtinget kan extraordinarie anslag beviljas för sådana osedvanligt stora engångsutgifter som inte rimligen kan finansieras med medel i landskapets budget. Extraordinarie anslag kan beviljas endast för utgifter som hör till landskapets behörighet."

Samtidigt föreslår utskottet att Ålandsdelegationen skall besluta om extraordinarie anslag på samma sätt som den enligt lagförslaget i propositionen beslutar om i 45 § avsedd avräkning, 49 § avsedd skattegottgörelse och i 51 § avsett bidrag.

Enligt lagförslagets 56 § 5 mom. stadfäster republikens president även delegationens beslut om extraordinarie anslag. Enligt förslaget skall beslutet inom tre månader stadfästas oförändrat eller lämnas utan stadfästelse. Om ett beslut lämnas utan stadfästelse, skall ärendet hänskjutas till delegationen för ny behandling.

Ett beslut om extraordinarie anslag som fattats av delegationen och som blivit stadfäst av republikens president är slutligt och sålunda bindande för riket, varför anslaget som sådant bör tas in i den årliga statsbudgeten.

Enligt lagförslagets 55 § 2 mom. är delegationen beslutför endast såsom fulltalig. Enligt statsutskottets uppfattning innebär detta i praktiken att enighet måste uppnås i Ålandsdelegationen om ett extraordinarie anslag för att det skall kunna realiseras.

I överensstämmelse med det ovan anförda föreslår utskottet att 56 § självstyrelselagen skall få följande lydelse:

56 §

"(1 och 2 mom. såsom i regeringens proposition)

Delegationen skall dessutom

(1 och 2 punkten såsom i regeringens proposition)

3) bevilja extraordinarie anslag som avses i 48 § samt bidrag som avses i 51 § och besluta om de villkor som möjligen förenas med dem.

I den avgörande behandlingen deltog ordföranden Mäki-Hakola, vice ordföranden Luttinen, medlemmarna Ahonen, Hokkanen, Isohookana-Asunmaa, Järvenpää (delvis), Kettu-

(4 och 5 mom. såsom i regeringens proposition)"

De ovan relaterade ändringarna medför dessutom att 47 § i förslaget blir 47 § 1 mom., 48 § 1—4 mom. blir 47 § 2—5 mom. och rubriken för den på detta sätt sammanslagna 47 § "Avräkningsgrunden och ändring av den". Samtidigt borde hänvisningen till "48 § 1 mom." i lagförslagets 77 § 3 mom. ändras till "47 § 2 mom."

Utskottet har ställt sig avböjande till motionen.

Statsutskottet, som har behandlat ärendet till den del det anses höra till utskottets behörighet, anför såsom sitt utlåtande vördsamt

att grundlagsutskottet bör beakta det ovan anförda då det utarbetar sitt betänkande.

nen, Laaksonen, Lahti-Nuutila, Malm, Rusanen, Tenhiälä och Vähäkangas samt suppleanterna Kalliomäki, Pohjanoksa och Vihriälä.

Avvikande åsikt

Regeringen föreslår att den gällande självstyrelselagen för Åland skall ersättas med en ny. Enligt lagförslaget är avsikten att Åland skall få större självstyrelse inom lagstiftningen, förvaltningen och på det ekonomiska området.

Landskapets ekonomi föreslås bli finansierad genom ett nytt system som är enklare än det nuvarande systemet, men som samtidigt ger landskapet större självstyrelse. I princip kan landskapet självt bestämma om sina utgifter inom ramen för en avräkningskvot.

Utän att i detta sammanhang gå närmare in på de många, och i vissa fall direkta, kränkningarna av internationella konventioner och

av principen om att alla finländska medborgare är jämlika, som förekommer i den nya självstyrelselagen för Åland, vill jag framföra min åsikt om det tillägg till lagen som utskottet har godkänt.

Den nya 48 §, som har godkänts av utskottet, innebär inte bara att landskapet Åland tillerkänns ett alltför högt avräkningsbelopp, utan också att Åland kan få extra anslag av finska staten för finansiering av exceptionellt stora projekt. Den nya paragrafen är farlig i synnerhet av den anledningen att landskapet motiverar det högre avräkningsbeloppet med sina stora investeringsbehov. Extraordinarie

anslag kan göra det alltför enkelt för landskapet att pumpa staten på extra anslag utöver den normala kvoten. Dessutom kommer beslutet att fattas i en alltför snäv krets, då det är meningen att Ålandsdelegationen, där majoriteten består av ålänningar, skall få fatta beslut i dessa frågor. Lagen innehåller dessutom inga klara bestämmelser om en minskning av avräkningsbeloppet, utan bara om en höjning av det.

Enligt min åsikt borde utskottet inte ha ändrat regeringens proposition och samtidigt anser jag att utskottet borde ha föreslagit att lagförslaget i sin helhet skall förkastas.

På grundval av det ovan anförda föreslår jag

att lagförslaget i regeringens proposition skall förkastas.

Om lagförslaget inte förkastas, föreslår jag

att följande uttalande tas med i motiveringen:

”I och med att regeringen antar lagen förutsätter den att

Helsingfors den 1 februari 1991

Pentti Kettunen

1) beslut om extraordinära anslag fattas först när riksdagen har hörts,

2) avräkningsbeloppet inte bara skall kunna höjas, utan också sänkas,

3) alla som stadigvarande bott två år i landskapet beviljas hembygdsrätt på Åland utan krav på språkkunskaper,

4) finskspråkiga barn garanteras elementär undervisning på sitt modersmål i hela landskapet,

5) de som inte har hembygdsrätt på Åland garanteras fullständigt arvsrätt på Åland i enlighet med ärvdabalken liksom också med stöd av giftorätt enligt äktenskapslagen,

6) nordiska medborgare, som varit stadigvarande bosatta i landskapet i minst två år, får rösträtt och blir valbara i kommunal- och lagtingsval,

7) beslut om farleder som hänför sig till Finlands internationella sjöfart och om kontroll av flygtrafiken fattas på riksnivå och

8) fast egendom tillfaller finska staten och inte landskapet Åland såsom föreslås i propositionen, när en person med hembygdsrätt på Åland avlider och den avlidne inte har i ärvdabalken avsedda arvingar.”

RIKSDAGENS STATSUTSKOTT

Helsingfors
den 7 februari 1991
Utlåtande nr 11

Till Grundlagsutskottet

Riksdagen har genom en den 5 februari 1991 daterad skrivelse begärt utlåtande av statsutskottet om talmanskonferensens förslag om ändring av arbetsordningen för riksdagen.

I 20 § arbetsordningen för riksdagen föreslås stadganden om statsutskottets indelning i delegationer samt om arbetet i utskottet och dess delegationer.

Enligt statsutskottets uppfattning bör det centrala och primära målet med procedurstadgandena om riksdagens och dess organs arbete vara att trygga ett effektivt och samtidigt smidigt arbete. Först i andra hand bör uppmärksamhet ägnas formella synpunkter i fråga om till exempel utskottens interna arbete.

Arbetet i statsutskottet och dess delegationer har i praktiken visat sig vara ytterst effektivt och smidigt. Ett bevis på detta är speciellt det faktum att utskottet har förmått klara av sin omfattande arbetsbörda inom utsatt tid. Det kan konstateras att utskottet med de nuvarande stadgandena varit kapabelt att arbeta så att till exempel den årliga statsbudgeten under den pågående valperioden alltid har blivit färdig i tid före finansåret. Inom utskottet har det inte förekommit något missnöje med de nuvarande arbetsprocedurerna eller stadgandena om dem. Utskottet har inte lagt fram några ändringsförslag i saken. Statsutskottet anser att utskottet självt har de bästa förutsättningarna att bedöma sina arbetsformer och arbetssätt och sålunda också besluta om dem. Eftersom det inte har yppats något faktiskt behov av ändringar föreslår statsutskottet att inga ändringar görs i 20 § arbetsordningen.

Den ändring som föreslås i arbetsordningen

skulle innebära att försvars-, jordbruks- och trafikdelegationen av utskottets nuvarande delegationer dras in. I den näringsdelegation som föreslås bli inrättad inom utskottet skall utom de ärenden som hör till handels- och industriministeriets verksamhetsområde även behandlas de ärenden som hör till jordbruksministeriets och trafikministeriets verksamhetsområden. Delegationens arbetsbörda skulle sålunda bli alltför stor och dess uppgiftsområde också för heterogent.

Statsutskottet konstaterar att delegationerna såsom nu bör ha 7 ordinarie medlemmar. För att mångsidigheten i utskottets arbete och möjligheten att beakta alla olika synsätt skall tryggas bör suppleanterna absolut ha rätt att yttra sig vid delegationernas sammanträden, även när den ordinarie medlemmen är på plats.

Statsutskottet konstaterar att praxis inom delegationsarbetet också med de nuvarande stadgandena kan utforma sig så att en delegation är beslutför när minst två tredjedelar av dess medlemmar är närvarande. Likaså har utskottet för avsikt att inom ramen för de gällande stadgandena ändra uppbyggnaden av utskottets betänkanden så att det nämns i vilken delegation ärendet har behandlats och vem som hörts som sakkunniga i delegationen.

Statsutskottet, som har behandlat talmanskonferensens förslag till den del det gäller dess behörighetsområde, dvs. i fråga om förslagens 20 §, anför vördsamt såsom sitt utlåtande

att grundlagsutskottet bör beakta det ovan anförda när det utarbetar sitt betänkande.